

— Не се плаша азъ! юначило се врабчето.

— Е добръ, гледай тогава!

Натрупали се ластовичкитѣ и почнали да облѣпватъ входа на гнѣздото. Закипѣла работа.

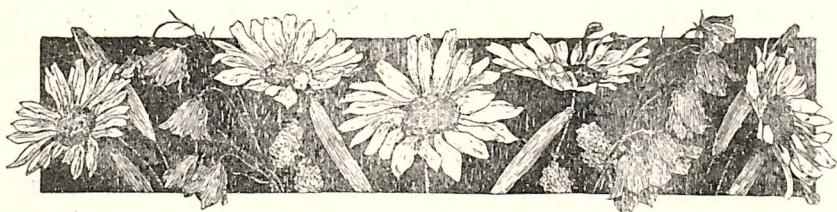
Гледа врабчето — лошо, тукъ шега не става.

— Пуснете ме, братя! — замолило се то, — азъ само се пошегувахъ. . . .

— Добръ, — отговорили ластовичкитѣ, — знаемъ твоитѣ шеги . . . Искашъ да седишъ въ чуждо гнѣздо, седи сега.

Едва-едва се измолило врабчето, хврѣкнало и, безъ да се озърне назадъ, право подъ своя стрѣха.

Отъ тогава то се страхува дори и да се доближава до ластовичкитѣ гнѣзда.

На рѣнина.

Рано бѣше. Мълчаливо
Отъ леглото станахъ азъ.
Всички спѣха. Прѣдпазливо
Спрѣтно стѣгнахъ се завчасъ.

Сграбихъ дрѣнова тояга,
Въ поясъ хлѣбъ-коматъ пѣхнахъ,
На кръстъ — свирката си драга, —
Къмъ полето полѣтѣхъ.

Драго.